

K. M. A.

Kvartalshilsen

Nr. 2

April 1909

2. aarg.

Fra Tysfjorden.

Nedenstaaende beretning fra søster Olivia vil vistnok læses med inderlig tak og glæde av alle de kjære venner som har tænkt paa Tysfjordsfolket til jul.

Hvad søster Olivia selv angaar, saa haaber vi, at hun nu tar sig en høist nødvendig hvile. Hun nævnte i sit sidste brev at hun havde fundet et passende sted i Kjøbsvik.

Det viser sig mere og mere paa-krævet at hun faar en medarbeiderske. Naar hun har været paa reise eller i pleie, trenger hun et hjem at vende tilbake til, hvor hun kan hvile ut og styrkes baade til legeme og sjæl. Vi pligter at gjøre hvad vi kan for at vor kjære utsending ikke skal bukke under i de haarde forhold deroppe. — Ogsaa for arbeidets skyld vil det snart bli nødvendig at være to. Den ene kan da altid være paa „stationen“ og faa igang et regelmæssig arbeide der, f. eks. ha en liten polyklinik, holde søndagsskole, bibeltimer, samle ungdommen o. a. mens den anden er paa reiser. Et saadant hjem vil ogsaa kunne bli et midlertidig tilflughtssted for en eller anden særlig hjelpeløs stakkar.

Gud, som vet, hvad vi trenger, har da ogsaa git os utsigt til at faa en søster til, og det en som av flere grunde

synes særlig skikket for denne oppgave. Nærmere herom i neste nummer av „Kvartalshilsen“. Der er ogsaa andre unge kvinder, som føler sig kaldet til arbeide deroppe.

Brev fra søster Olivia.

Helland pr. Drag, 6/3—09.

Kjære „K. M. A.“ søstre!

Først en hjertelig tak til alle venner, som med bøn og gaver og kjærlige hilsener tænkte paa os heroppe i Tysfjorden til jul! Det gjør godt at se sig omgit av saamegen kjærlighet. Tak til alle dem, som sendte blade til utdeling, og de mange vakre kort som vi har en saa udmerket anvendelse for heroppe! Bladene blir alltid modtat med kjærlighet og ivrig læst. Bed at Herren vil velsigne det skrevne ord paa hjerterne! Det kan ha en stor gjerning at utføre i det stille. — Ja, her blev da juletræfester i Tysfjord omend noget sent paa grund av omstændigheter, som vil være „Kvartalshilsen“s læsere bekjendt. Det var nok en stor skuffelse for de smaa, som jeg hadde stillet muligheten av „en liden juletræfest“ i utsigt for at faa dem til at øve flittig paa julesangene. Julen kom og gik, og søster var og blev

borte. Men at „festen“ maatte bli engang, det trodde de nu sikkert og vist allikevel. En liten pike i min søndagsskole her, (omkring 12 aar) som skulde til nabobygden i tjeneste, forsikret høit, at ikke gik hun fra Helland før over festen, om den saa ikke kom før i faste. Hun blev da ogsaa virkelig til over festdagen; men den sidste nat sov hun ikke mer end 1½ time for bare glæde og forventning. Hun hadde jo hørt om kasserne, som var kommet sydfra, og trodde nok, at der paa festen vilde bli utdelt et litet leketøy til hver, og det var altsammen saa uhyre spændende. Ja, min største søndagsskolegut fandt tilslut, at nu kunde gjerne festen ha været utsat en dag til, saa hadde de hat en dag til at glæde sig til den. Dagen efter kom saa den søte lille Aslaug for at si mig farvel og drage i sin tjeneste; straalende lykkelig, saa beriket med baade morsomme og nyttige saker, som hun nok aldrig hadde drømt om. Ja, dette var bare en liten illustration paa festglæden baade før og efter. Den var saa almindelig blandt baade store og smaa, unge og gamle, at der nok kunde fortælles meget herom; men det vilde føre for langt. Det var nu om selve festerne jeg skulde fortælle litt. Den 26de januar kom jeg tilbake til Helland. Nu skulde først den store utpakning foregaa. Kasserne var hensat i en laave og stod vel forvaret, og intet var beskadiget med undtagelse av at en kasse var slaat av paa midten. Vi har nok ikke saa store huse og saa vidt døraapninger, at vi kunde ta de største kasser ind. Jeg maatte pakke ut i laaven, og saa bære det ind i min stue for at sortere det. Det var vel en prægtig juleutstilling, da alt var utpakket! Nu skulde det igjen pakkes ind i kasser, hvad jeg skulde ha med mig til Musken, hvor den første fest skulde holdes. Jeg maatte indrette det saa, at gaverne kunde hentes direkte fra kassen ved utdelingen, for paa en utstilling av gaverne var ikke at tænke, dertil er lapperne altfor

nysgjerrige. Saa maatte der nu tænkes paa mangt og meget, vi maatte ha med os foruten julesakerne. Proviant til mig og mine hjælpere for flere dage, de nødvendigste kokekar o. s. v. ja, om det saa er en vaskeklut, saa maa jeg føre den med mig, naar jeg skal ind til Hellemoen. Nu vinteren, naar disse fjorde er saa vanskelige at fare, maatte jeg leie to skydskarer; og en pike hadde tilbudt sig at hjelpe mig, saa vi var fire mand høi. — Aftenen før reisen blæste det en dygtig storm, saa et par lapper fra Vasja, som kom fra handelsstedet, hadde maattet lægge ind til Helland for natten. Disse tok meget beredvillig noget af bagagen med og juletræet (furu), som vi ogsaa maatte føre med os, da naaletrær ikke findes i Hellemoen. Mens jeg noget sent utover aftenen holder paa med de sidste reiseforberedelser, banker det meget voldsomt paa døren, og da jeg kommer ut, kommer en lap næsten styrrende over mig. Det var manden fra Kjelomi, en ensomt liggende gaard ute i fjorden langt fra folk. Hans kone var blit meget syk, og nu kom han for at hente mig. Hvad skulde jeg gjøre? Festen var nu endelig forbedret og maatte holdes søndagen for skolens skyld, skydsfolkene bestilt — skulde den nu endnu engang maatte opsættes? Og mine egne kræfter, som jo var temmelig reducere efter den lange pleie jeg netop var kommet fra, vilde nu de ogsaa kunne greie en reise i aapen baat en stormfuld nat, for saa kanske at vaake hos den syke? Jeg merket paa mig selv, det vilde være at spille et høit spil. Da jeg saa fik nøiere besked, merket jeg jo, at jeg hellerikke vilde kunne yde den syke kone nogen egentlig hjælp, før doktor og jormor kom tilstede. Det handlet sig mer om, at de, som jo rimeligt var, var ængstelige ved at være alene. Og saa vistnok det haab, som Paal hviskende betroet mig: „Kanske du kunde finde det rette ord!“ Ordet som skulde ha magt til at stanse sygdommen, mente han — igjen denne fryg-

telige trolddom som de saa gjerne tar sin tilflugt til. Efter adskillig raadslagning enedes vi da om, at han skulde reise tilbake, og jeg skulde komme næste morgen saa fort jeg kunde med mine egne skydsfolk paa reisen ut til festen. Stormen var imidlertid saa svær, at Paals baad blev drevet tilbake, og han kunde ikke komme hjem før paa morgensiden. Næste morgen var det det herligste vinterveir man kunde ønske sig. Saa omskiiftelige er disse fjorde. Jeg kom da ind til Kjelomi paa formiddagen og fandt konen meget daarlig. Vi ventet nu sterkt paa doktoren; men da han i løbet af dagen ikke kom, maatte jeg lade mine folk reise foran mig for at gjøre de nødvendige forberedelser, og jeg selv maatte overnatte hos den syke. Kl. 11 kom doktoren, og vi fik da medicin og de nødvendige instrukser. Søndag formiddag blev jeg saa avhentet av nogle lapper og kom ind til Musken ved middagstid. Mine folk hadde imidlertid været meget virksomme, hadde pyntet juletræet og hadde dekorert de nøkne skolevægge med vakre billeder. Den ene af mine skydsfolk, en kristeligsindet ung mand, viste sig at være et storartet festmenneske. Han var sanger, guitar-spiller, kok, dekoratør og skydskarl, alt mulig kunde han brukes til. Kl. 3 skulde festen begynde. Der var paa formiddagen utsendt indbydelse. Men naturligvis forefandt jeg næsten fuldt hus allerede da jeg kom, og det samme hadde nok været tilfælle dagen før. Ingen av de smaa lappebarn og meget faa av de ældre hadde nogensinde seet et juletræ. Jeg spurgte dem som hentet mig, om de smaa hadde glædet sig til festen. „Aa ja,“ lød svaret, „det er vist ikke mange, som har sovet inat.“ De sidste timer før festen skulde de holde til i nabohusene, til juletræet tændtes. Men det orket de nok ikke. De holdt sig trolig ved døren til skolen, indtil øieblikket kom. For ordens skyld utdelte vi nummer til hvert barn ved indgangen, for at ingen skulde bli forbigaaet ved

gaveutdelingen. Saa kom de ind til det straalende juletræ i ganske høitidelig stemning, som det syntes. Jeg tok imod dem og stillet dem i en krans om juletræet. Saa sang vi: „Glade jul“, og dermed var festen begyndt. Mange forældre og andre hadde indfundet sig og stillet sig bakom de smaa. Vi foldet våre hænder og bad Herren være hos os og velsigne festen. Derefter talte jeg til de smaa om hvad juletræet hadde at si os. Da de fleste forstaar saa lidet norsk, fik jeg en gammel troende lap til at tale til dem paa deres eget sprog om julens betydning. Saa blev der sunget igjen, mens vi gik med de smaa om træet. De var saa høitidsstemt og lette at styre, men det var som om en magnetisk magt drog dem altid nærmere træet, saa kredsen vilde bli altid mindre og trangere; men ellers gik det meget pent og ordentlig til. Saa kom beværtningen: cacao med julekake og kjeks. Cacao havde de neppe nogengang smakt før; men jeg skal tro den smakte! Og efter hvad der blev sagt mig, var der ikke saa sjelden, at koppen forsvandt bakom til de voksne og kom tom tilbake. Og kake skulde de nu iaften faa lov til at spise saameget de vilde. De gjorde ogsaa god besked. Det var mig saa kjært, at ogsaa de gamle blandt lapperne hadde indfundet sig. For dem maatte vi gjøre plads, og trakteringen maatte strække ogsaa til dem. En av de gamle savned jeg dog, og det tiltrøds for at han opholdt sig i nærme-ste gammen: Gamle svenske Mikkel, som nylig er ansat som en slags prest for læstadianerne. Jeg antager at det var av religiøse grunde, at han ikke kom; det stillet sig formodentlig for ham som verdslig glæde. Jeg er forresten meget glad i gamle Mikkel, og man maa jo respektere enhver som er sin overbevisning tro. Men et par andre, som ogsaa bekjender sig til læstadianerne, men imidlertid ikke tar det nøie med fordringerne, naar det gjælder dem selv, men helst vil anvende dem i sin fulde strenghet,

naar det gjælder andre, de kom med megen brask og bram for at uttale fordommelsesdommen over tilstelningen. Juletræet var en avgud og billederne paa væggen avgudsbilleder, paastod de. Det traf sig merkelig nok saa, at disse to hadde bare voksne barn og altsaa egentlig ikke var budne til festen. Herren tillot dog ikke, at de fik gjøre nogen forstyrrelse paa festen; det var før dens begyndelse de gav sin mening saa høilydt tilkjende, og den ene gik igjen sin vei. — Saa skulde gaveudelingen gaa for sig. Se! Se! Se! hørte man overalt. Det var ogsaa vidunderlige saker som kom frem av kassen. De morsomste smaa leketøy av alle slags og saa en billedbog til hver. 2 gange maatte de ropes frem. Sidste gang for at faa sin del av de deilige varme klær og luer som var sendt os. Glæden og overraskelsen var umaadelig stor. Saa blev der igjen sunget om juletræet, og jeg fortalte dem om de snille venner sydpaa, som hadde sendt os alle disse gaver og om alle de smaabarn, som hadde delt av sit leketøy for at kunne glæde dem. Jeg blev da ogsaa overdraget at overbringe deres hjertelige tak til alle! Glansnummeret i aftenens program blev vel allikevel, da alle lys paa et par nær blev slukket og i tussmørket et litet nydelig fyrværkeri avbrændt. Først blev nogen rædde og tok paa døren. Men da de saa merket, at disse nydelige smaa ildfluer ingen skade gjorde, blev de staaende i stille beundring og forundring og lod stjerneskuddene regne over hovederne paa sig. Det lille fyrværkeri var sendt os fra Larvik og blev delt paa de tre festaftener. Saa blev lysene igjen tændte, og nu skulde juletræet høstes. Julegotterne som var sendt os, hadde vi fylt i de smaa papirkurve, og nu kom de en efter en, fik tømme en kurv og gjøre en runde om træet. Da hvert barn hadde faat sin, kom de voknes tur saalænge der fandtes frugt paa træet. Ogsaa av gaverne hadde mange av de voksne faat

sin del. Hvor var de f. eks. begjærlige efter at faa en av de varme strikkede uldtøier! Til ungdommen delte jeg ut illustrerede blade og juleroser, notisbøker og litt andet. Men de var rent ellevilde efter at faa „et lite spel“. Helst tror jeg de vilde hat „et mundspil eller en trompet, saa barnslige er de. Imidlertid var kl. blit henimod 9, og det blev paa tide at slutte festen. Det var en skare lykkelige mennesker som foldet sine hender i bøn og tak til vor himmelske fader, som hadde skjænket os saa megen glæde paa denne aften og en saa hyggelig feststund sammen. —

Da saa alle var gaat maatte vi rydde op og pakke ned for at ha alt færdig til næste morgen. Vi skulde afsted før skolen begyndte. Alle fire hadde vi vort nattekvarter i den store skolestue paa gulvet. Juletræet tjente som skjæmbret. Jeg hadde min deilige sovepose. Men appetitlig var det just ikke at lægge sig ned paa dette gulv hvor bække av en tyktflydende brun vædske fløt her og der. Det grøste i mig, da jeg hadde lagt mig ned, og allerede indkvarteret i soveposen krøp jeg saa langt op, at jeg fik lægge hodepuden paa Anes fødder. Og saa gjaldt det at lukke øinene og glemme sengestedet.

Næste morgen hadde jeg den smertelige oplevelse at opdage, at to hermetikbokse var stjaalet fra mig. Altsaa det hadde man været istand til at gjøre paa denne glædens dag! De syntes jo, de lapper som var tilstede, det var svært leit. — Efter at ha gjort et par sykebesøg roede vi over til Kjelømi. Konen hadde det sidste døgn været litt bedre og efter at ha hjulpet dem litt kunde vi fortsætte reisen til Helland og naadde frem netop som mørket faldt paa. Næste dag igjen travle forberedelser til festen onsdag. Spændingen blandt de smaa Hellandsbarn var uhyre. De mente kl. vilde slet ikke bli 4 festdagen.

Festen her og i Tømmervik blev holdt nogenlunde efter samme program

som i Musken, og glæden og overraskelsen var ikke mindre her. En liten pike sa efter endt fest i Tømmervik: „Det er det artigste vi har oplevet siden vi blev født.“ I Tømmervik blev der ved vor ankomst tændt et litet baal oppe paa berget. Det var signal til en liten pike som var i tjeneste ved en anden fjord. Hun var heller ikke sen om at komme. Men hun fortalte, at hvis festen ikke var blit før søndag, vilde et halvt hundrede mennesker indfundet sig fra Grundfjord for at delta i denne. Det vilde nok blit dygtig trangt i vort festlokale, hvis slik en mængde var kommet. Ialt har omkring 80 barn deltat i festerne og har faat sine julegaver. Sikkert kommer disse julefester til at staa som et lysende minde i erindringen for baade smaa og store. Give Gud det ogsaa maatte bære nogen frugt for evigheten!

I Jesu kjærlighet forbunden.

Eders taknemmelige
søster Olivia.

Armenien.

Brudstykker av et brev fra Bodil Bjørn.
Musch, 3—1—09.

Et forunderligt aar ligger bak os, vi kommer nok aldrig til at glemme det. Ifjor ved aarskiftet anede vi ikke hvilke begivenheter vi gik imøte. Bitterhet, elendighet og haabløshet hersket blandt det armenske folk, men Herren forandret det alt i et nu — vi har i sandhet en vidunderlig trofast og forbarmende Gud. Ligesom Herren i kort tid forandret de gode forhold, saa vil vi nu dette aar vente paa og bede om, at han vil gjøre likesaa store undere med menneskesjælene. — Kjære venner. Bed satan bort fra Muschegnen! Bed ogsaa for de stakkels muhamedanske kvinder, som lever et saa glædeløst og indholdsløst liv! De har in-

tet haab om et bedre liv efter dette. Paradiset er jo kun for mændene. Mit haab er at aapne et litet sykehus her i Musch. Min poliklinik er som I vet kun to smaa værelser og et lidet kjøkken. I denne tid, da søster Paula er her, bor jeg i mit modtagelsesværelse, da jeg har overladt hende mit værelse i det hus, hvor v. Dobblers bor . . . I mit lille kjøkken har jeg indlogeret en ung, syk mand fra Haradøvig, som hadde en skrækkelig abcess i det ene laarben. Jeg fandt ham i en elendig kold stald paa min sidste slædetur til Haradøvig, uten pleie, uten sengklæder og uten føde, og bad dem bringe ham paa en slæde til mig. Vi har nu aabnet abcessen, — der kommer en mængde materie ut, jeg sprøiter saaret og forbinder det daglig, og det ser de sidste dage saa fint ut, at jeg haaber han snart bliver frisk igjen. Gabriel ser ut som et skelet, men spiser nu som en skrub, og ser alt bedre ut. Han er en kjær, taknemlig patient og en sökende sjæl.

Jeg har hængt et stort billede av den værkbrudne og Jesus ned til ham, og det holder han saa meget av. — Disse haradøviger har jeg kjær, de er saa ærlige og har et aapent øre for Guds ord. Den nye prest deroppe er en kjær kristen, vi bad og talte sammen. Sne har vi nok av nu. To gange har vi været ute paa ski, som pastor Lohmann har sendt os! Vi har hat sterk kulde, men de sidste dage er det mildere.

Komiteen.

Politimission.

Da der paa K. M. A.'s bønnekort iaar opfordres til at bede for politiet, vil vi gjerne fortælle vore læsere om en liten gjerning, som er begyndt her hjemme blandt dem.

Det har en tid været os en trang at gjøre noget for vort politi og give

dem anledning til at høre Guds ord i likhed med hvad der i andre lande gjøres for dem. Men da det ikke er nogen let sak at faa samlet disse mænd, hvis tid er saa optat, til almindelige møter, maa man gjøre noget særskilt for dem i deres saa skiftende fritid. Ifjor vinter 1908 blev der ved den velvilige politimesters samtykke udstedt en indbydelse til Chr.nia konstabler om at deltage i et kursus i engelsk med afsluttende andagt. Engelsk er jo et sprog, som de særlig trønger til at kunne. Den 17de febr. hadde vi det første forberedende møte i et leiet lokale, hvor saken blev diskutert og den praktiske ordning drøftet. Ca. 45 konstabler var tilstede og tegnede sig paa listerne som deltagere. Politiet gav os gratis lokale paa Grønlands politistation, og vi havde da der 2 timer om uken, den ene om aftenen og den anden om form., saaledes at enhver deltager som regel kunde ha anledning til at være tilstede 1 gang ukentlig. Dette kursus varede til udgangen av mai og blev avsluttet med en smuk fest, hvortil ogsaa hustruene blev indbudne. Hertil hadde vi ynglingeforeningens lille sal og hadde musik, deklamation, bevertning og andagt. Ethvert medlem betalte en kontingent av 0.25 pr. maaned, hvilke penge gaar til utgiften ved festen etc.

Høsten 1908, da vi vilde begynde paa igjen, hadde imidlertid kommunen bevilget en sum til engelsk undervisning for politiet og klasser var sat igang for hovedstationens folk. Vi opfordrede saa konstabler og politibetjente ved de mindre stationer, som ikke havde del i den offentlige undervisning til at blive med os, og har vi denne vinter faat benytte vagtværelset paa politikammeret. Vi har nu ca. 20 medlemmer i klassen, men det vilde være meget ønskeligt og mere opmuntrende, om fremmøtet var stadigere. Naar et kursus har varet en stund, kommer der gjerne færre og færre. Imidlertid er man taknemlig over hver eneste gang, man har faat lov til at forklare

et stykke af bibelen for dem og for enhver der har faat høre frelsens glade budskab. Den engelske undervisning varer en time og andagten ca. 15 minutter.

Man maa huske paa, hvor disse mænd i embeds medfør ser meget av synd og last, hvilket ofte kan virke nedbrytende. De trønger, som vi alle, at smeltes af evangeliets lys og varme og blir de grepne av Kristus, kan de mere end nogen anden stand være Herrens stridsmænd; de, hvis pligt det er at værne om det svake, ophjælpe det skrøbelige og kjæmpe mot det onde. For nogle uker siden har vi i Jesu navn begyndt en regelmæssig bibeltime for dem hver fredag efterm. fra 4¹/₂ til 5¹/₂ i ynglingeforeningen, hvis bestyrelse velvillig har overladt os et værelse hertil. Her har vi av og til hjælp av et par prester til at utlægge ordet. For denne bibeltime vil vi særlig begjære forbøn, at den maa blive flittigt besøgt og rigelig vel-signet. Hidentil har vi kun hat op til 5—6 deltagere, men: „Hvo vil for-agte den ringe begyndelsesdag.“ Sak. 4 10.

Det er ofte nedslaaende at fort-sætte, naar tilslutningen er saa ujevn og ringe, men i bevidstheden om, at Herren er mægtig og at han elsker høit disse mænd, hvorav størsteparten endnu er ligegyldige for sine sjæle, vil vi med haab mot haab arbeide videre, stolende paa, at det er Herrens egen gjerning, og paa at han hører bøn.

Vi hadde den 2den januar iaar en hyggelig julefest og indbød hertil alle politistationernes funktionære med hustruer. Circa 50 efterkom indbydel-sen og havde vi juletræ, sang og musik samt bevertning. Vækkende ord blev talt til slutning, og vi haaber at mangt et sædekorn er bleven saat. Vi vilde ogsaa saa gjerne besøke hustruene i deres hjem og opmuntre dem i at læse Guds ord; men des-værre afstandene er store, tiden er knap — og vi trønger saa svært hjælp til dette av etpar troende kvinder her

i byen. Vort haab er at faa istand regelmæssige møter for hustruerne en gang om maaneden. Der gjøres saa meget for de unge i vore mange foreninger, men mon ikke ogsaa de gifte kan trænge til støtte og opmuntring?

Maatte Gud lægge denne sak paa mange bedende K. M. A. søstres hjerter og maatte det gaa op for flere og flere, at vi staar i gjæld til vort politii, som saa mangen gang paa helbredens bekostning maa opretholde den ro og orden, som vi alle nyder godt av. Av statistiken ser man, at bare i denne by er i løbet af 5 aar 55 mænd inden politiet komne tilskade under sit arbeide.

Bed om, at Guds aand maa virke paa hjerterne saa de maa komme til sand syndserkjendelse, om at Herrens kraft maa fylde vidnesbyrdene og om at de troende av dem ved Guds naade maa bli trofaste vidner til at redde sjæle Ordspr. 14, 25.

I de forskjellige lande i Europa, i Kina, Indien, Japan og Amerika bestaar en international kristelig politiforening, som vi saa gjerne med tiden vilde blive et led av her i Norge. I de større byer er oprettet instituter, lokaler, børnehjem, rekonvalescenthjem udelukkende for politiet og deres familier og mange mænd og kvinder har frivillig ofret sig for dette særskilte arbeide. Maalet er at vinde politifunktionærene for Kristus. Ved siden av søker man at hjælpe dem paa alle maater. Naar en politifunktionær bliver personlig troende, gaar han ind som medlem af den internationale kristelige politiforening og underskriver en bekjendelse, at han av hjertet tror paa Jesus Kristus og er besluttet paa at følge ham i liv og gjerning. Han har da den opgave at vinde sine kamrater og det har i udenlandske foreninger vist sig, at de øver stor troskab og iver heri.

Christiania, 7. marts 09.

B. A.

K. M. A.

Et længe næret ønske er nu opfyldt, idet K. M. A. fra april maaned faar sit eget kontor, hvor ogsaa bestyrelses- og andre mindre møder kan finde sted. Det er ondt at være hjemløs baade for individer og for foreninger og vi er meget taknemmelige over nu at skulle faa et sted vi kan kalde vort eget. — Vort lille hjem ligger i Pilestrædet 26 I. Et par kjære venner har hjulpet os med det nødvendigeste udstyr, og vi tænker som sagt at flytte ind i begyndelsen af april. Fra den tid av kan alle pengebidrag, ordres paa skrifter o. s. v. sendes til K. M. A.'s kontor, Pilestrædet 26 I, Kr a.

Kontoret holdes aapent mandag og torsdag fra 11—1½ samt tirsdag og lørdag eftermiddag fra 5½—8. Alle kjære venner er hjertelig velkomne til at besøke os der, naar de har tid og lyst. Vi vilde saa gjerne at dette vort lille hjem skulde bli et møtested for dem som hører Gud til.

Sit aarsmøte hadde K. M. A. første onsdag i mars og aarsberetning for 1908 er nylig utsendt.

«De frivillige».

Motto: 5. Mos. 33, 3.

Indenfor K. M. A. har vi i nogen aar hat en liten avdeling „De frivillige“. Den blev stiftet høsten 1905 av en av damerne i K. M. A.'s bestyrelse sammen med to unge kvinder, der utdannedes som missionærer.

Avdelingens formaal er at gi de unge kvinder der gaar med længsel efter at bli missionær, anledning til at bli gjenstand for missionsvenners forbøn.

Avdelingens motto er: 5. Mos. 33, 3. „Alle de hellige er i din haand; de ligger for din fot; de modtage dine ord.“ —

I navnet „frivillig“ ligger dette, at vi er villige til at bli brukt av Herren hvorsomhelst — ogsaa ute paa missionsmarken. Vi legger os helt ind i Guds haand med alle vore ønsker, hele vor vilje og lar ham bestemme over vor fremtid. Han er mesteren, skaberen, herren, og han alene vet bedst hvorledes vi bør anvendes, for at der kan bli mest mulig ut av de evner han har git os. Han vet hvilken plads han har bestemt for os, hvilke oppgaver han har utrustet os til at løse. Han vet hvorledes vi skal bli det bedst brukbare redskap i hans tjeneste.

Jo mer ubetinget vi ligger i hans haand, des sikrere kan vi være paa at han kan komme til at naa sit maal med os, og vi bli til den velsignelse han har tænkt med os. At være en „frivillig“ er derfor en lykkelig stilling, en stilling fylt av de rikeste muligheter.

„Ved hans fot“ er vor rette plads. Der blir naaden for os det den skal være. Der erkjender vi at vi selv ingenting er og ingenting kan uten ham. Og ingenting har vi fortjent; alt er bare naade. „Jeg er korsfæstet med Kristus“, er begyndelsen til al velsignelse. Men saa „mottar vi ogsaa hans ord“. „Han vil gi os raad med sit oie“. Ps. 22, 8. De herligste løfter eier vi, om at vor Gud vil „lede“, „vise vei“, „gaa foran“. „Vi er hans verk skabte i Kristus Jesus til gode gjerninger“ gjerninger „forud lagt til. rette av Gud, for at vi skal vandre i dem“. Ef. 2, 10. Det gjælder bare at vi lar Gud føre os ind i dem. Vandre i beredte gjerninger, ledet af vor Gud, det er vor hellige barneret. Og Herren elsker at se hos os den hele fulde overgivelse i hans ledelse.

Gud velsigne og styrke hver enkelt en som av Herren lar sig føre ind i denne herlige stilling som „frivillig“. „I hans haand“, „ved hans fot“, „mottagende hans ord“, det er vor herlige ret. — Lad os saa støtte og hjelpe hverandre

med trofast forbøn. Og lad os ogsaa bede den missionens bøn Jesus selv har lært os: „Herre utdriv arbeidere i din høst.“ Mat. 2, 38.

Maatte Herren føre mange unge til at se, at Herren har ret til at vente av os, at vi frivillig stiller os frem og siger: „Herre, her er jeg, send mig.“

Skulde nogen ønske at træde i forbindelse med foreningen „De frivillige“ enten for at faa vite navnene paa „De frivillige“ for derved bedre at kunne bede for dem, eller for selv at bli en „frivillig“, kan man henvende sig til frk. Henny Dons, Oslo hospital, Kristiania.

Emner for taksigelse og bøn.

Taksigelse: At Guds ledelse og velsignelse har været følt ogsaa i det nu avsluttede regnskapsaar for K. M. A.

At Gud har bevaret og velsignet søster Olivia den første vinter i Tystjorden.

Bøn: Om Guds ledelse med hensyn til mulig utvidelse av arbeidet i Tystjorden,

om en læge som medarbeider for søster Bodil i Armenien.

K. M. A. i Sverige har sendt følgende henvendelse til alle sine *bedende* medlemmer:

«Om vi i det nyeaar trofast og samvittighetsfuldt vilde frembære til Herren vore forskjellige emner for bøn, skulde vi i missionsarbeidet merke virkelige seire for Guds rike. Hvor mange av os beklager ikke at vi kan gjøre saa litet for Herren. Og dog kan vi gjennem alvorlig og uavladelig bøn være med i kampen likesaa virkelig som om vi stod ved siden av vore missionssøskend der ute paa arbeidsfeltet.

Men skal vi faa være med saaledes, fordres der virkelig noget av os. Vi maa midt under dagliglivets uro *holde av en bestemt stund* til bøn. Og denne stund maa vi *holde haand over*, den tilhører ikke os. Gud søker forbedere. Maa vi faa naade til at si ja til dette hellige kald og indvie vort liv til forbønnens tjeneste.»

Vi slutter os saa helt til vore svenske søstres troessterke ord. Maatte vi alle i K. M. A. lære bedre og bedre at gjøre forbønnens tjeneste.